

danne Grundringer at gjøre større Krav eller stille sig paa et mere ensidigt Standpunkt overfor Landets Tilstand, end de maatte finde forsvareligt efter den Tilstand, hvori Landet var bragt ved den ulykkelige Krig. Nu have vi haft Fred i 12 Aar, og vi have altsaa ikke havt Leilighed til at prøve vore Stridskræfter, og det er derfor ikke saa unaturligt, at man har ladet sine Grundringer voxe, medens man som sagt ikke har havt Leilighed til at faae Kræfterne prøvede; derved i Forbindelse med andre Forhold have de Militære under den nuværende Udvikling kunnet stille stærkere Grundringer og søge at gjøre deres Udskyldelse i langt højere Grad gjældende, end de vare tilbøielige til i 1866—67. Det er altsaa ikke saa meget paa Grund af den militære Erfarenhed i og for sig, som paa Grund af hele Udviklingen i Landet, at denne Forskjel i Forholdet til den militære Sagkyndige for 10 Aar siden og nu er kommen til Stede. Jeg tror, at vi maa holde temmeligt skarpt for Die, at Forholdet er saaledes. Man tror nu, at Chancen er bedre for at faae mere overdrevene Grundringer fyldestgjorte fra de Militæres Side saavel med Hensyn til de finansielle som de personlige Byrder, end man overhovedet turde vente at faae tilfredsstillende i 1866—67. Det er Banffeligheden for den Opfattelse, som ligger til Grund for Flertallets Forslag, men naar det er klart, er Banffeligheden dog i alt Fald for saa vidt ikke væsentlig hindrende for at kunne fastholde dette Standpunkt med Grund og Berettigelse. Det Forslag her ligger til Forhandling, har jo været vidtløftigt omtalt. Jeg har bemærket, at man har dvælet mere ved Forslagene til Omordningen af Fodfolket end ved den foreslaaede Udvidelse af Artilleriet. Hvad man hyder ud over det Nuværende, tager man, uden at tale derom, men hvad man taler om, er naar der fravaades en Udvidelse af det Nuværende, det er det, som naturligt bliver til Gjenstand for de Herrer's Overveelse. Nu er det vel sagt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anfjer), at man vil indskrænke Liniebataillonernes Antal til 21. Dette er som bekendt en Misforstaelse. Der er kun 21 Liniebatailloner nu; det hyder man. Det er altsaa ingen Indskrænkning. For 10 Reserverbatailloner og 10 Forstærkningsbatailloner hyder man 20 Landeværnsbatailloner. Men der er Knuden. Det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører og et andet æret Medlem gjorde opmærksom paa, at her møde vi navnlig Principforskjellen. Vi ville gaa i Retning af Almenvæbning, de Herrer ville gaa i Retning af en staaende Hær (Modsigelse), i Retning af en staaende Hær. Jeg tillægger det Forslag, selv om det kan taale ved yderligere Behandling Grundringer i visse Retninger — og det er man jo altid villig til, naar man kan blive overbevist om, at Dette og Sint bør rettes, at søge det rettet — jeg siger, at jeg

tillægger dette en meget stor Betydning, og jeg vil derfor sige, at jeg beklager, at de Militære her, det vil sige, de Militære, som vi forhandle med her om disse Forhold, ikke kunne afsænke det deres Støtte. Den Ordning, som man her foreslaar, for Hovedvaabnet, Fodfolket, gjemmer efter min Formening i sig, naar den faar Tid til at udvikle sig, Planen til at fremkalde, hvad man kan kalde, et Folk i Vaaben, gennem Landeværnsbataillonerne med deres Befalingsmand, som let kunne formeres; efterhaanden som Planen træder ud i Livet og søges gennemført med den Velvillie, som man burde have ventet ogsaa af de Sagkyndige. Da vil Landeværnsbefalingsmandsskabet faae, som nylig det ærede Medlem antydede, en dobbelt Opgave; det vil være i Stand til ved sin Virksomhed at bidrage til at danne en Forskole for den egentlige Liniehær gennem Skytteøvelser o. desl., og dernæst vil det, iagttagende sin egentlige Opgave, danne en overordentlig væsentlig Støtte for selve Liniehæren, for Forsvaret i Krigstid. Det er naturligt, at, som Forholdene fremmes, kan en saadan Plan gennem Færing taale en eller anden Rettelse, en eller anden Forstærkning, efterhaanden som man overbeviser sig om Nødvendigheden deraf; men man vil ved et saadant Forslag paa ethvert Punkt i Landet have formeret Afdelinger af en tjenestgjørende Hær, man vil paa vore udstrakte Kyster kunne møde ethvert Forsøg paa Landgang hurtig med en Afdeling af Hæren, som kan gjøre Modstand, naturligvis til en vis Grad. Jeg tillægger efter Landets Befættelse og Forhold dette en overordentlig væsentlig Betydning for Landets Forsvar, og jeg tillægger det en anden Betydning i Retning af Udviklingen af det danske Folks Karakter i det Hele. Planen vil saaledes efter denne Ordning blive anlagt derpaa, at den unge Mand ved Siden af sit øvrige Arbejde for sin Uddannelse kan forberede sig til den Uddannelse, som her forlanges af ham, og, efter at have tjent i Hæren i en vis passende Tid, uden at være overanstrengt eller udslidt der, overgaa til Landeværnet som nyttig tjenestgjørende, med sin militære Uddannelse, med sine Vaaben, og følede sig, skjønt hjemme i sin daglige Syssel, dog som et Led af Landets Værn. Det vil støtte meget væsentligt den Selvbevidsthed, den Følelse af Trykthed som Borger, der igjen vil bortjage mange af de saakaldte danske, men mindre gode Egensfaber, som vort Folk kan være i Besiddelse af, og det vil navnlig give os en overordentlig Betydning for; at et saadant Folk, der efterhaanden bliver saaledes uddannet med det Formaal for Die, at gjøre sit Yderste for at forsvare sit Land Mand ved Mand overalt, hvor der er Brug for det, at et saadant Folk i Vaaben under alle Forhold vil være i Stand til at værne sin Frihed og sine Rettigheder indad til, og det vil have en overordentlig lykkelig Betydning for hele vort politiske Liv indenfor